

ама вода нѣма. Закопали рѣжовчани нови гирани, земята продѣнили, капчица не могатъ да стигнатъ. Уплашили се. А добитѣкътъ и децата реватъ. И хлѣбътъ по нивитѣ съхне. Жълтичкитѣ хубави, ама не се ядатъ.

Слѣзълъ Свети Петъръ пакъ да купи солчица на дѣда Господа. Хукнало мало и голѣмо. Паднали въ краката му. Дѣдо Златанъ се изправилъ предъ него:

— Свети Петре, молимъ ти се, помогни ни!

— Нали ви помогнахъ: направихъ ви доброто, което искахте.

— Охъ, не щемъ го. Направи ни едно зло. Седемстотинъ поклона ще ти сторимъ.

— Какво зло?

— Помоли дѣда Господа да рукне дъждъ и да стопи всичкитѣ жълтички, поменъ да не остане отъ тѣхъ.

Заплакало селото. Дожалѣло му на Свети Петра. Добро сърдце носѣлъ. Врекълъ имъ се.

На другия день завалѣлъ хубавъ, едъръ лѣтенъ дъждъ. Звънналъ. Наизскачали рѣжовчани, протегнали шѣпи. Въ шѣпитѣ падали голѣми хладни капки — истинскитѣ жълтички.

Ангелъ Каралийчевъ.

Стари-млади.

Седѣла баба, вайкала,
Дъвкала трички-корички,
Три дни не спала, мислила
Какъ да спечели парички.

Да иде долу въ селото
Да купи бѣла пшеница,
А пъкъ за дѣда шарена
Яврова свирка двойница.

Па да подкара пѣснитѣ,
Та да ти писне ухото,
Дѣдо да свири ситната,
Баба да води хорото.

И. Стубель.